

Hồi Thứ Mười Hai

Ban chư ngật hổ Song ma bại
Tái tử hồi sinh nhân tâm nghi

Đoàn người cấp tốc lên đường về Lạc Dương cho kịp kỳ đại hội võ lâm. Dọc đường, họ đã nghe được tin tức về cuộc càn quét giáo phái Thập Đại Động Thiên ở núi Nam Đài. Tin ở Bắc Kinh chưa có nhưng chắc chắn lão thái sư họ Hứa sẽ bị thất sủng, không còn được giao quyền binh nữa.

Tin thứ ba là việc Thiên Võng thư sinh chính thức trở thành Hội chủ Giáng Ma hội, và lão tuyên bố sẽ ra tranh chức Minh chủ võ lâm.

Nỗi buồn về Túy Tây Thi đã qua, mọi người vui vẻ bàn bạc đến khả năng phi thường của Dao Quang. Chàng đã kể lại việc mình đoạt xác Đông Hoa Đế Quân, nhưng tất nhiên chẳng dám tiết lộ cuộc ái ân nồng cháy với Túy Tây Thi.

Chiều ngày mười ba tháng tám, bọn Dao Quang về đến Tổng đàn Cái bang, vui mừng vì gặp cha con Giáo chủ Thiên Sư giáo. Họ đã nhận được thư của Túy đạo nhân nên lên đường đến đây sum họp với Dao Quang.

Vào đến khách sảnh, nhận ra nhạc phụ và vợ yêu, Dao Quang hoan hỉ quỳ xuống lạy :

– Tiểu tể bái kiến nhạc phụ đại nhân!

Phó Kỳ Khâm cười ha hả, nước mắt dàn dụa :

– Kỳ diệu thay U Linh Quỷ Tạng! Bần đạo một đời cúng tế quỷ thần, nay mới được tận mắt chứng kiến việc hoàn hồn!

Dao Quang đứng lên, cười bảo Ngọc Đường :

– Ta biết phu nhân rất bối rối, nhưng nàng cứ tin là ta vẫn còn sống là được rồi! Sau đại hội chúng ta sẽ đi Tứ Xuyên tìm lại thân xác để phu phụ đoàn viên!

Ngọc Đường then thùng gật đầu, quay sang thủ thủ với Ngọc Thiên.

Thực ra, dẫu nàng có tin thì cũng chẳng thể ôm lấy thân xác của em chồng được. Ngay Ngọc Thiên trong thời gian qua cũng giữ lễ, không dám quá gần gũi Dao Quang.

Thần Thông Cái vui vẻ nói :

– Lão phu sẽ cho dọn tiệc tẩy trần, để được nghe câu chuyện tảo trừ

Thập Đại Động Thiên!

Chỉ ba khắc sau, mọi người đã quây quần ăn uống. Dao Quang kể xong, hỏi lại Bang chủ Cái bang :

– Thế chư vị đi Sơn Tây kết quả thế nào?

Thần Thông Cái xụ mặt :

– Bọn ta đã tìm được nơi ẩn cư và mộ phần của Côn Luân kiếm khách. Nhưng tiếc rằng ngôi mộ đã bị kẻ khác đào bới, lấy sạch di vật, chỉ còn lại nắm xương tàn!

Thuần Chân Thượng Nhân thở dài :

– Nếu thanh Mạc Da bảo kiếm lọt vào tay kẻ ác thì võ lâm lại thêm tai họa!

Thiên Sư giáo chủ trầm ngâm :

– Việc ấy chưa rõ thực hư nên bản đạo chỉ quan tâm đến mối nguy trước mắt là Hoan Lạc Thần Quân Tề Vĩnh Nguyệt. Ngoài võ công, lão ta còn giỏi binh thư nên đáng sợ hơn cả Thiên Vồng thư sinh, hay Giáo chủ Quỷ giáo Sầm Thu Danh!

Giữa tháng tám gần vạn hào kiệt võ Lâm tụ họp ở trấn Tiểu Sơn để chờ tham dự đại hội tranh chức Minh chủ.

Tiểu Sơn chính là nơi đặt Tổng đàn võ lâm. Từ ngày Đàm minh chủ chết dưới tay Giáo chủ Quỷ giáo Sầm Thu Danh, cơ ngơi này được giao lại cho Thiếu Lâm tự coi sóc. Vài nhà sư trẻ đã được cử đến đây lo việc quét dọn trong ngoài.

Hôm mười bốn, các Chưởng môn Bạch đạo đã có mặt trước để trù liệu kế hoạch tổ chức đại hội.

Bang chủ Xà bang Hàn Xuân Chúc cùng ba vị trưởng lão cũng đã từ Quý Dương đến Tiểu Sơn. Lần này họ mang theo đệ tử và đàn độc xà, hiện đang trọ ở một nông trang ngoài trấn Tiểu Sơn. Trình sát Cái bang đã phát hiện và mời họ Hàn đến Tổng đàn hội kiến với Dao Quang và các Chưởng môn.

Xuất phát từ việc Thương Châu ngũ cương thi ngộ nhận chính Dao Quang đã giết Bách Biến Ma Quân nên sư Mệnh Thần đã hóa trang gương mặt Tuấn Dương thành Lư Sơn Kỳ Hiệp để tham gia đại hội. Do vậy, khi Hàn Xuân Chúc gặp lại cố nhân, lão vô cùng hoan hỉ. Con người sơn dã này rất đau khổ khi kẻ tri kỷ duy nhất trên trời này mất tích. Tuy nhiên, Dao Quang chỉ giải thích một cách mập mờ về sự vắng

mặt của mình.

Cả Quỷ giáo lẫn phe Bạch đạo đều giữ kín sự cố trong Vạn Thư cung nên giang hồ không biết được dã tâm của Thiên Võng thư sinh. Họ Sầm giấu diếm vì sợ nhục, còn phe Thần Thông Cái thì giữ kín để bảo vệ vai trò nội gián của Vạn Gia Táo Quân. Khi cần thiết, Hoắc Bất Nghi sẽ là người xâm nhập ổ quỷ, làm tai mắt cho các phái.

Trăng mười bốn chênh chếch trên sườn núi Tiểu Sơn, tỏa màu ánh sáng dịu dàng xuống khu vườn hoa sau Tổng đàn võ lâm. Gió thu se lạnh làm chập chờn ngọn tọa đăng trên chiếc bàn nhỏ kê ở hiên nhà.

Quanh bàn có ba người ngồi uống rượu thưởng trăng, một nam hai nữ.

Dao Quang ngồi giữa hai mỹ nhân, lòng dạt dào yêu thương, chỉ muốn vòng tay ôm lấy đôi vòng eo nhỏ kia mà không dám.

Tâm trạng Phó Ngọc Đường lại càng rối rắm hơn. Nàng xa phu tướng đã lâu và phải sống với niềm lo sợ rằng Dao Quang đã chết, nay gặp lại, dù chỉ là phần hồn nhưng cũng đã an ủi được người thiếu phụ. Tuy nhiên, viễn cảnh trùng hoan sao vẫn xa vời vợi.

Ngọc Đường ưu tư hỏi :

– Tướng công! Thiếp nóng lòng chỉ muốn đi ngay Tứ Xuyên để chàng trở lại như xưa! Thiếp sợ rằng một khi cơn địa chấn thứ hai sẽ vùi lấp luôn thân thể của tướng công!

Dao Quang mỉm cười an ủi :

– Nương tử chớ quá lo xa! Mệnh ta còn rất dài, chẳng thể chết một cách oan uổng như vậy được! Nay nhạc phụ cũng có mặt ở đây, xong đại hội chúng ta sẽ đi ngay, không cần phải trở về Giang Tây nữa!

Ngọc Đường nghiêm giọng :

– Thiếp biết tướng công một lòng vì đại cục võ lâm, muốn lợi dụng hồn ma mượn xác của mình để trừ khử tà gian Nhưng tướng công cũng phải nghĩ đến thê tử, đừng để con thơ không cha và bọn thiếp phải chịu cảnh góa bụa mỗi mòn!

Dao Quang nghe thấm thía, vội hứa :

– Hai nàng cứ yên tâm! Ta hứa sau đại hội này sẽ gác chuyện giang hồ, lo việc hồi sinh trước đã!

Chàng không biết rằng sự lo lắng của ái thê đêm nay có giá trị thế nào với cuộc đời mình.

Sáng ngày rằm tháng năm, đại hội võ lâm được khai mạc lúc đầu giờ thìn bằng âm thanh hùng dũng của chín chiếc trống lớn, đường kính gần bằng sải tay. Không có loại nhạc cụ nào thích hợp với chiến tranh hơn trống. Nó làm cho hào khí mọi người sôi sục và tăng phần can đảm.

Trấn Tiểu Sơn quá nhỏ để chứa một lượng khách đột xuất đông đến gần vạn, nên có nhiều tay hảo hán phải ngủ ở mái hiên, hay trên cành cây bìa rừng. Do vậy, giờ đây, y phục những người ấy chẳng được chỉnh tề, mặt mũi lem luốc. Có kẻ vừa chạy vừa nhai ngồm ngoàm một chiếc bánh bao, bánh hấp. Nhưng đôi mắt họ cũng đầy vẻ phấn khởi, hớn hở, y như những kẻ ngủ trong khách sạn.

Đại đa số đến đây chỉ để xem chứ không phải vì ngôi Minh chủ. Nhưng đối với người học trò võ thì như thế cũng là quá đủ.

Như bao lần trước, sau diễn văn của Phương trượng chùa Thiếu Lâm, là đến mục chọn ban giám đài và đăng ký danh sách đối thủ.

Giang hồ vẫn có câu “văn vô đệ nhất, võ vô đệ nhị” nghĩa là khách văn chương chẳng ai dám xưng mình số một, nhưng trong làng võ thì không một cao thủ nào muốn đứng thứ hai. Văn chương muôn màu muôn vẻ, mọi người có cái hay riêng nên chưa chắc Lý Bạch đã hơn Đỗ Phủ. Còn võ nghệ thì phải thử mới biết hơn thua.

Do vậy, dù cho có mặt bốn đại nhân vật là Võ Lâm Chi Sư Thiên Vĩng thư sinh, Giáo chủ Quỷ giáo, Bang chủ Xà bang và Dao Quang, hào kiệt bốn phương vẫn hăm hở ghi tên thượng đài.

Đất Trung Hoa rộng mênh mông, nhân tài võ học nhiều như lá mùa thu, mỗi nhà một sở trường nên ai cũng có phần tự tin. Vả lại, lòng kiêu ngạo, tự tin là tật xấu chung của khách võ lâm.

Tổng cộng có đến hơn hai trăm cao thủ các phái, các địa phương đăng ký. Con số kỷ lục này khiến ban giám đài bối rối vì sợ đại hội sẽ phải kéo dài nhiều ngày. Lần đại hội trước, cách đây mười năm, chỉ có bảy mươi bốn người đăng ký thượng đài.

Nhưng chưa hết, vẫn còn có người đến trễ, nhảy lên lôi đài ngạo nghễ nói :

– Bỏn thiếu hiệp là Hiên Viên Tuấn Dương, hai mươi một tuổi, đại diện cho phái Yến Sơn Hà Bắc xin được tham gia tranh chức Minh chủ!

Tất nhiên là gã được chấp thuận, nhưng từ dưới có tiếng người vọng lên :

– Nếu nhị đệ có nhã hứng thì ngu ca xin rút lui! Chúng ta là đồng

bào huynh đệ, chẳng thể muối mặt tranh giành với nhau được!

Tuấn Dương cười nhạt :

– Dao Quang! Ít ra thì kỳ này người xử sự đúng đấy!

Quần hào xì xầm bàn tán trong nỗi thất vọng, vì sẽ không được chứng kiến bản lãnh kiếm thuật lẫy lừng của Lư Sơn Kỳ Hiệp.

Các Chưởng môn đã bàn bạc xong. Thần Thông Cái bước ra cao giọng :

– Kính cáo chư vị đồng đạo! Đại hội lần này có số lượng hào kiệt tham dự đông đảo nhất trong lịch sử võ lâm trăm năm trở lại đây. Điều này chứng tỏ nền võ học Trung Hoa đang khởi sắc. Tuy tôn chỉ của đại hội là tránh đổ máu, nhưng kinh nghiệm cho thấy rằng sự thực thường ngược lại. Do vậy, ban giám đài sẽ đưa các đại cao thủ hàng đầu ra so tài trước, để những người còn lại trong danh sách ước lượng sức mình mà rút tên. Ban giám đài xin mời Thiên Võng thư sinh Thành Tu Ý và Giáo chủ Quỷ giáo Sầm Thu Danh thượng đài, đánh trận khai mạc!

Quần hùng phấn khởi reo hò như sấm dậy, hò vang danh hiệu của hai đối thủ.

Là những kẻ gian hùng bậc nhất, Thành Tu Ý và Sầm Thu Danh đã tiên liệu việc phe Bạch đạo sẽ chơi đòn này. Nhưng hai lão đều có chỗ sở cậy nên thản nhiên đăng đàn.

Thiên Võng thư sinh hôm nay mặc áo học trò màu lam nhạt, phong thái đầy vẻ ung dung, tiêu sái. Còn Sầm giáo chủ thì oai phong lẫm liệt trong bộ võ phục vàng bằng gấm thượng hạng. Dung mạo trẻ trung của lão khiến người chưa từng gặp phải bội phần kinh ngạc trước hiện tượng cải lão hoàn đồng.

Thành Tu Ý cười mát :

– Tôn giá đã từng thảm hại dưới tay lão phu, nay còn dám thượng đài nữa sao?

Sầm Thu Danh bình thản đáp :

– Kẻ sĩ không gặp ba ngày đã khác! Túc hạ là kẻ đọc sách, lẽ nào không biết câu ấy?

Nói xong, họ Sầm rút vòng roi thép quanh bụng ra thủ thế. Bên kia Thiên Võng thư sinh cũng cử kiếm chờ đợi.

Thành Tu Ý tâm kế sâu xa, hiểu rằng Sầm Thu Danh dám tái chiến tức là đã có điều để ỷ lại, lão chú tâm quan sát chứ không sính cường tấn công ngay. Xét về công lực, họ Sầm còn cao hơn nửa bậc, đáng gọi là kinh địch số một hiện nay. Những người còn lại trong danh sách thì

chẳng ai đáng để Thiên Võng thư sinh ngán sợ.

Hôm trước, Thương Châu ngũ cương thi về báo lại rằng Dao Quang đã tái xuất và thông thạo tuyệt học “Xúc Địa Thành Thốn” khiến lòng Thành Tu Ý hơi lo ngại. Nhưng may thay, chàng ta đã vì sự thượng đài của Tuấn Dương mà rút lui thì lão chỉ xem bằng một con mắt.

Thiên Võng thư sinh chợt phát hiện một điểm lạ ở đối thủ. Đó là hai chùm tơ đen trên cây roi thép, một buộc ở đốc roi, một buộc ở đầu roi. Trong lần chạm trán ở Vạn Thư cung, có hai chùm tơ này. Song Thành Tu Ý cho rằng đấy chỉ là vật trang trí nên không coi trọng, vả lại, lão không sợ độc.

Hai cao thủ giữ miếng khá lâu, chẳng ai chịu ra tay trước khiến quần hùng nóng ruột. Họ hò hét thúc giục :

– Đánh đi chứ! Làm gì đứng như phỗng thế kia!

Giáo chủ Quỷ giáo hưởng ứng, múa roi tấn công trước. Công lực trăm năm phổ vào roi thép hóa thành sức mạnh nghìn cân, khí thế cực kỳ mãnh liệt. Đường roi xé không gian, rít lên như bão tố, chụp lấy đối phương.

Thiên Võng thư sinh giờ đã hiểu tác dụng của chòm tơ đen. Nó tạo thêm sự dày đặc, kín đáo, che chở những sơ hở của chiêu thức. Họ Thành nhếch mép cười nhạo sáng kiến vãn ấu trĩ của đối thủ.

Thiên Võng thư sinh thông minh tuyệt thế, ký ức phi thường, đã giao đấu với ai một lần thì nắm ngay lộ số võ công. Vậy thì chòm tơ đen kia hoàn toàn vô tác dụng.

Thành Tu Ý thần nhiên thi triển bộ pháp “Xúc Địa Thành Thốn”, thân hình ngả nghiêng, chập chờn, di chuyển trong lưới roi thép. Thanh trường kiếm của lão như những mũi tên bắn vào chỗ sơ hở trên lưới roi, uy hiếp mạng sống của đối phương.

Thân pháp và kiếm thuật thượng thừa của Thiên Võng thư sinh đã khiến toàn trường bá phục, hoan hô vang dội. Họ Thành đắc ý nhớn nhơ như cánh bướm giữa muôn hoa, ung dung đối phó với những đường roi như sấm sét.

Tiếng thép chạm nhau liên tục, xen lẫn với tiếng động chất tai, tức ngực của tiếng roi sắt chạm vào lõi đài Thỉnh thoảng Sầm Thu Danh giáng xuống những đòn chẻ núi không trúng mục tiêu mà lại đập nát những mảnh ván dày lót sàn lõi đài, và làm cho cả công trình bằng gỗ này rung rinh.

Thần lực kinh hồn của lão đã khiến lòng người khiếp sợ. Những kẻ

sắp thượng đài ngao ngán thở dài, quyết định rút tên.

Tuy nhiên Thiên Võng thư sinh có vẻ chiếm thượng phong nhưng thực ra chẳng dễ gì chiến thắng ngay được. Lão có thể đâm thủng ngực họ Sầm lập tức, nhưng ngược lại chắc chắn sẽ thọ thương, và không thể tiếp tục thượng đài. Do vậy, Thành Tu Ý kiên nhẫn chờ cơ hội tốt nhất chứ không dám nóng vội.

Vả lại Giáo chủ Quỷ giáo bắt đầu sử dụng đến Ma Quang bảo kính, liên tiếp xạ ra những đạo ánh sáng chói lọi. Cũng may, luồng ánh sáng này hội tụ lại thành một đốm tròn, đường kính nhỏ hơn gang tay, chỉ có tác dụng khi chạm vào đôi mắt, nhờ vậy, Thành Tu Ý mới có thể dùng bộ pháp “Xúc Địa Thành Thốn” mà né tránh.

Tất nhiên, khi Sầm giáo chủ chia sẻ công lực sang tay tả thì Thiên Võng thư sinh cũng có cơ hội bắn ra những đạo Vô Tướng thần chỉ. Chỉ kình xé gió rít lên rợn người, song chưa xứng danh Vô Tướng.

Đã gọi là Vô Tướng thần chỉ thì phải vô thanh, vô sắc, không ai phát hiện nổi. Muốn đạt được trình độ này thì phải luyện tâm pháp Vô Tướng Thần Công từ nhỏ, và luôn giữ mình được tẩm thân đồng nam trinh trắng.

Thiên Võng thư sinh tìm được khẩu quyết chỉ pháp nhưng lại không có tâm pháp nội công và cũng chẳng phải là đồng nam. Ngày còn trai trẻ, tuy hai chân tàn phế nhưng Thành Tu Ý xuất thân đại phú nên có đến hàng tá thê thiếp.

Trong võ học, chỉ cần một chút thiếu sót cũng không phát huy được hết uy lực của công phu. Do vậy, tuy Vô Tướng thần chỉ là tuyệt học Phật môn mà vẫn không làm gì được Sầm Thu Danh.

Họ Sầm có trăm năm công lực, tai mắt linh mẫn, chỉ cần phát hiện một chút âm thanh bé nhỏ là đã biến hóa ngay.

Thực ra, Thiên Võng thư sinh đang âm thầm đắc ý vì đấu pháp hung hãn của đối phương. Mỗi đường roi của Sầm Thu Danh đều nặng như núi và rất tiêu hao sức lực. Trong lúc ấy, Thành Tu Ý tiết kiệm chân khí, tính chuyện đường dài. Lão chờ kẻ thù đuối sức, lộ sơ hở chết người mới chịu ra đòn kết liễu. Chính cái cách dùng phương giải pháp chiêu thức của nhau mới là tinh hoa của võ đạo, chứ chẳng phải cảnh thệt nát xương tan.

Người xem đấu võ cũng như kẻ xem đánh cờ. Họ học hỏi những bước hay để làm tăng bản lãnh của mình.

Nhưng rồi trận đấu cũng đến lúc kết thúc. Giáo chủ Quỷ giáo bắt

đầu mồ hôi ướt trán, đường roi chậm chạp hơn trước.

Thiên Võng thư sinh quắc mắt xuất chiêu tối hậu, thân hình lão phiêu phưởng trước lưỡi roi, kiếm quang loang loáng dẹt nên màn sao lạnh lẽo.

Mũi trường kiếm liên tiếp điểm ba mươi sáu thức, đánh bạt sợi cương tiên, tạo ra một khoảng trống rất an toàn để Thành Tu Ý xấn vào hạ thủ.

Bất ngờ Thiên Võng thư sinh nhìn thấy đôi môi Sầm Thu Danh mấp máy. Cùng lúc ấy, não bộ lão nhói lên, đau đớn khủng khiếp, mắt mờ đi và chân khí bế tắc. Thành Tu Ý chỉ còn cảm nhận thêm được nỗi đau ở ngực trái, khi mũi cương tiên xuyên qua tim.

Lão có bảo y nhưng không được quyền mặc.

Thiên Võng thư sinh rú lên, buông rơi trường kiếm, ngã ngửa ra sàn lôi đài, giãy giụa vài cái rồi đoạn khí.

Quần hùng ô lên kinh hãi trước cái chết đột ngột của họ Thành, quên cả việc hoan hô người thắng trận.

Thần Thông Cái nghiêm giọng :

– Phải chăng Sầm túc hạ đã phóng độc?

Họ Sầm lạnh lùng đáp :

– Lỗ bang chủ chớ nói càn! Nếu ông tìm ra chất độc thì lão phu sẽ tự sát ngay!

Thần Thông Cái quay xuống dưới vòng tay nói :

– Phiên Nam Lĩnh Y Ẩn hạ cố lên giám định dùm!

Một lão già đầu hói, thùy châu đeo vòng, mặc y phục sơn cước, gật đầu nhảy lên lôi đài. Ông ta là người dân tộc Khất Lao, tên gọi Cẩm Bá Hồ, lưng danh đất Hoa Nam vì tài trị được và giải độc.

Cầm lão ngồi xuống cạnh tử thi, rút kim bạc nhúng vào máu đưa lên mũi ngửi và còn ném thử. Ông đứng lên tuyên bố :

– Lão phu đảm bảo nạn nhân không hề trúng độc!

Lúc này cử tọa mới reo hò, chúc mừng Sầm Thu Danh. Kiếm Tích thiên sư cao giọng :

– Sầm thí chủ được công nhận là đã thắng trận này! Thí chủ có thể xuống đài nghỉ ngơi.

Thiên sư lại nói thêm :

– Mời Nam Lĩnh Y Ẩn lên ngồi chung với ban giám đài. Đại hội này còn rất cần đến tài năng của thí chủ!

Cầm Bá Hổ hân hoan nhe hàm răng ngựa ố vàng ra mà cười. Vinh dự này quả là quá lớn đối với cao thủ đất Miêu Cương.

Lão khếp nép ngồi xuống chiếc ghế cạnh Vô Cầm chân nhân, Chuởng môn phái Võ Đang. Chân nhân mỉm cười hòa ái :

– Bần đạo là Vô Cầm ở núi Võ Đang, xin hỏi Cầm thí chủ một việc.

Cầm lão hồ hởi đáp :

– Xin Chuởng môn cứ dạy!

Vô Cầm hạ giọng :

– Cầm thí chủ có nghĩ đến việc Giáo chủ Quỷ giáo đã phóng cổ trùng ám toán Thiên Vọng thư sinh hay không?

Nam Linh Y Ẩn giật mình, chau đôi mày bạc :

– Có thể lắm! Quỷ giáo vốn sở trường nghề nuôi cổ trùng! Nhưng việc này rất khó phát hiện vì họ Sầm sẽ thu về ngay sau khi đã đắc thủ!

Năm vị Chuởng môn kia đều nghe rõ, nhìn nhau thở dài. Linh Quang chân nhân phái Hoa Sơn rầu rĩ nói :

– Thế thì còn ai địch lại lão ta được nữa?

Thần Thông Cái hỏi Nam Linh Y Ẩn :

– Cầm lão nổi tiếng thần y, chẳng hay có cách nào đối phó với cổ trùng của họ Sầm hay không?

Cầm Bá Hổ cân nhắc :

– Mỗi loại cổ trùng đều có đặc tính riêng và cách giải trừ riêng. Lão phu phải có được nó trong tay mới tìm ra phương pháp đối phó!

Thần Thông Cái nóng nảy hỏi tiếp :

– Thế lão có thuốc nào giúp người ta chống lại sự xâm nhập của cổ trùng trong vòng nửa canh giờ hay không?

Nam Linh Y Ẩn nhăn trán suy nghĩ một lúc rồi đáp :

– Nửa canh giờ thì được! Người giao đấu với Sầm Thu Danh chỉ cần lấy dầu long não bôi quanh mũi, miệng, tai là cổ trùng sẽ không còn tác dụng!

Các Chuởng môn mừng rỡ thở phào, cảm tạ rối rít.

Cầm lão ngơ ngác hỏi :

– Chẳng lẽ có người chỉ sợ cổ trùng mà không sợ bản lãnh võ công của Giáo chủ Quỷ giáo?

Thần Thông Cái cười khà khà, gật gù :

– Đúng thế! Cơ đồ võ lâm đã đặt trọn vào tay người này!

Đại hội được tiếp diễn bằng những trận đấu khác, nhưng không trận nào hay và chết người cả. Thường thì kẻ yếu nhanh chân nhảy xuống đài nhận bại.

Tuấn Dương cũng đã đấu một trận, chật vật lắm mới thắng được cao thủ đất Giang Tô là Phụng Hoàng Thần Kiếm.

Sâm Thu Danh quan sát rất kỹ và hài lòng thấy chẳng ai xứng là đối thủ của mình. Tuấn Dương không biết bộ pháp “Xúc Địa Thành Thốn”, còn kiếm thuật thì chỉ hơn mức trung bình, thua xa anh gã là Dao Quang.

Sau ba ngày, số đấu thủ còn lại chỉ độ bốn mươi, và đã đến lúc Tuấn Dương đụng độ với Giáo chủ Quỷ giáo Sâm Thu Danh.

Sáng ngày mười tám tháng tám, hai người này thượng đài. Thủ tục đầu tiên là cuộc khám nghiệm thân thể, vũ khí, để đảm bảo rằng không ai trang bị thần binh hay bảo y để chiếm phần hơn.

Đạo Hạnh chân nhân nhắc nhở song phương cố giữ tinh thần thượng võ, tránh gây đổ máu. Đây là câu nói bắt buộc của giám đài, dù ai cũng biết rằng vô ích.

Sâm Thu Danh tuy cơ trí hơn người nhưng không thể ngờ đến kế thay mặt đổi đào này. Người hóa trang làm Dao Quang là Quỷ Dao Mạc Sương. Còn Dao Quang thì mượn xác Tuấn Dương để tạo thế bất ngờ mà diệt trừ lão ma đầu.

Họ Sâm ra vẻ rộng lượng, diềm đạm bảo đối thủ :

– Thiếu hiệp trẻ tuổi hơn lão phu nên có thể ra tay trước.

Dao Quang mỉm cười :

– Cảm tạ tôn giá!

Chàng ôm kiếm kính cẩn chào cho đủ lễ số giang hồ, rồi bất ngờ lao vút đến như ánh sao băng. Dáng điệu khập khiễng đặc trưng của tuyệt học thời Tam Quốc đã khiến Giáo chủ Quỷ giáo kinh hoàng, vội cử roi thép chống đỡ.

Do khinh địch nên Sâm Thu Danh mới lâm vào cảnh hiểm nghèo. Chiêu kiếm Minh Vân Tụ lại là tinh hoa của Lư Sơn kiếm pháp, ảo diệu khôn lường, khiến họ Sâm chỉ còn cách bó tay.

Luồng kiếm quang sáng rực trùn lấy thân trên Giáo chủ Quỷ giáo. Tiếng thép ngân dài rồi im bật, nhường chỗ cho một tiếng hú rợn người.

Nhờ công lực trăm năm, nên Sầm Thu Danh vẫn bảo vệ được những tử huyệt, nhưng mặt, vai, ngực của lão trúng tổng cộng chín nhất kiếm.

Toàn trường chấn động trước thảm trạng của họ Sầm, cũng như kiếm thuật vô thượng của chàng trai trẻ Tuấn Dương. Họ kinh ngạc ô lên, miệng há hốc vì cuộc chiến khốc liệt vẫn đang tiếp diễn.

Sầm Thu Danh cảm hờn găm vang, múa tit roi thép xông lên báo phục. Tuy thân thể đầm máu nhưng không có vết nào chí mạng, do vậy, lão ta chẳng thể bỏ cuộc được. Lão nghiêng rằng giáng những đòn sấm sét, quyết giết cho được Tuấn Dương.

Họ Sầm tuyệt đối tin tưởng vào vũ khí bí mật của mình là những con cổ trùng đang bám vào chùm tơ đen trên đầu roi. Chỉ lát nữa thôi, đối phương sẽ lâm vào tình cảnh của Thiên Vồng thư sinh và bỏ mạng bởi cương tiên. Giết được Tuấn Dương thì ngôi Minh chủ chắc chắn sẽ thuộc về tay lão.

Hai là Sầm Thu Danh cho rằng mình sơ xuất, trúng kế Ban Chư Ngất Hồ (Giả heo ăn cạp) nên xem thường Tuấn Dương mà thọ thương, chứ thực ra bản lãnh gã tiểu tử kia chẳng đáng sợ lắm.

Nhưng càng đánh lão càng thức ngộ rằng mình đã sai lầm. Tuy công lực Tuấn Dương chỉ độ hoa giáp, kém lão vài bậc, nhưng kiếm thuật thì lợi hại phi thường. Chàng trai trẻ kia dường như đã đạt đến cảnh giới cao trong kiếm đạo, chiêu thức bác tạp, tinh kỳ, phối hợp nhiều loại kiếm pháp mà kiếm ý vẫn là một.

Lại thêm bộ pháp “Xúc Địa Thành Thốn” ảo diệu tuyệt luân, khiến họ Sầm như cá trong rọ, muốn thoát ra cũng khó.

Chỉ trong vòng năm mươi chiêu, Tuấn Dương đã tiện dứt búi tóc và hai vành tai Giáo chủ Quỷ giáo. Mái tóc ngắn ngủi còn lại xõa xuống lòa xòa quanh gương mặt đầy máu, làm họ Sầm có dáng vẻ của loài quỷ dữ.

Sầm Thu Danh nén cơn giận điên cuồng, múa tit cương tiên cố thủ. Công lực lão còn rất sung mãn nên lưới roi quanh thân kiên cố, kín đáo như một bức tường thép.

Chiêu công có thể sát địch nhưng lại nhiều sơ hở, còn chiêu thủ thì ngược lại. Dù là tay kiếm sĩ thượng cũng chẳng thể đánh nhau với một bức tường thép liên lạc và vững chắc.

Tuấn Dương lượn quanh đối phương, diểm nhanh hàng trăm nhất kiếm nhưng không phá nổi phòng tuyến dày đặc.

Ở dưới, quần hùng bắt đầu la lối :

– Sầm giáo chủ hãy chịu thua đi thôi! Còn cố chịu đấm ăn xôi làm gì nữa?

Sầm Thu Danh vì nghiệp lớn, chẳng thềm để ý đến lời mai mỉa, nhần nại cầm cự thêm một lúc. Và lão âm thầm nhép môi điều động cổ trùng.

Quả nhiên Tuấn Dương khựng lại rồi loạn choạng.

Sầm Thu Danh không bỏ lỡ cơ hội thọc mũi roi vào ngực nạn nhân.

Nào ngờ Tuấn Dương bỗng tỉnh như sáo, nghiêng người né được đòn kia và tràn tới nhanh tựa ánh chớp, kiếm khí lạnh lẽo rợn người.

Họ Sầm tuyệt vọng cử tả thủ giáng thẳng vào lưỡi kiếm, mong đổi cánh tay lấy mạng già. Tiếc rằng chiêu “U Minh Vô Lộ” đã hung hãn tiện đứt bàn tay lão và tiếp tục bay đến trở thêm ba lỗ trên ngực lão ác ma.

Tuấn Dương chưa kịp chặt bay đầu họ Sầm thì đã nghe hậu tâm đau đớn như bị chùy sắt giáng vào. Thân hình chàng văng đi, lăn lông lốc trên sân đài.

Và kẻ ám toán Tuấn Dương đã nhanh chóng chụp lấy Giáo chủ Quỷ giáo, trong sự bàng hoàng và phẫn nộ của mọi người.

Nhưng chưa ai kịp phản ứng thì người áo xanh có thân hình cao lớn kia đã ném ra những trái cầu hỏa pháo khói mù mịt. Sợ độc, ban giám đài phải rời ngay chỗ ngồi, tình thế vô cùng hỗn loạn.

Thanh y nhân vác Sầm Thu Danh lướt về phía Tổng đàn võ lâm, rồi mất dạng sau cánh rừng rậm rạp.

Khói tan, Tà Kiếm và Dao Quang lập tức nhảy lên lôi đài, xem xét tình trạng Tuấn Dương. Chàng trai bất hạnh đã chết vì tâm mạch đứt đoạn bởi phát chiêu cách không của lão áo xanh.

Dao Quang buồn rầu bồng xác em trai lên rồi cao giọng :

– Kính cáo chư vị đồng đạo! Gia đệ đã không sống nổi dưới đòn đánh lén ác độc kia! Tại hạ thề sẽ tìm ra lai lịch lão áo xanh và báo thù này!

Chàng lặng lẽ bước xuống, đưa xác Tuấn Dương vào Tổng đàn võ lâm, tiến hành việc khâm liệm.

Ở đây, quần hùng xôn xao bàn tán về diễn biến bất ngờ vừa rồi, và cả việc ai sẽ là Minh chủ võ lâm. Bản lãnh của Tuấn Dương đáng xưng vô địch, nhưng nay y đã chết, vậy thì giải quyết sao đây?

Ban giám đài cũng quây quần hội ý và quyết định cho đại hội võ lâm được tiếp diễn bình thường. Ba cao thủ lợi hại nhất đã bị loại, điều này làm những người còn lại trong danh sách rất phấn khởi.

Sau khi tuyên bố xong, Thần Thông Cái lại nói thêm :

– Xét về bản lãnh, lão phu đoán chắc rằng trong mấy ngàn người ở đây không ai có thể sánh bằng Hiên Viên nhị công tử. Nếu không bị ám hại một cách dễ tiện như vậy thì y đã là Minh chủ võ lâm. Do vậy, lão phu đại diện cho ban giám đài, đề nghị đại hội truy tặng cho Hiên Viên Tuấn Dương danh hiệu cố Minh chủ võ lâm! Còn việc cử Minh chủ khác thì chúng ta cứ việc tiến hành.

Tất nhiên là quần hùng tán thành ngay vì họ chẳng mất mát gì cả. Gia dĩ, Tuấn Dương cũng rất xứng đáng được như vậy.

Chiều hôm ấy, đại hội vẫn sớm để mọi người đi điếu cố Minh chủ. Nếu Toàn Phong Kiếm Hiên Viên Dũng Kiệt còn sống tất sẽ rất tự hào vì con trai mình đã là Minh chủ võ lâm, và có đám tang lớn nhất giang hồ, được đến gần vạn người tham dự.

Tăng lữ Thiếu Lâm tự đã mau mắn đến lập trai đàn cúng tế, do đích thân Phương trượng Kiếm Tích chủ trì. Đây lại là một vinh dự nữa.

Tang quyến gồm có Dao Quang, Ngọc Thiên, Ngọc Đường. Trừ những người thân, không ai biết Quỷ Dao Mạc Sương vì sao mà vắng mặt. Gã đóng vai Dao Quang nên phải quỳ đến gãy gối, lòng thầm ganh tỵ với cảnh nhớn nhọc ngoài vòng của Tà Kiếm.

Và cũng không ai biết rằng có một hồn ma đang đứng bên cạnh quan tài, khóc cho đứa em bạc mệnh.

Sáng hôm sau, lễ hạ huyệt được tiến hành ngay.

Tuấn Dương được mai táng trong khu vườn phía sau Tổng đàn võ lâm, mộ bia ghi rõ chức danh cố Minh chủ.

Ngay buổi trưa, Ngọc Đường đã hối thúc mọi người khởi hành đi Tứ Xuyên, không chờ đợi đại hội kết thúc.

Giáo chủ Thiên Sư giáo phó Kỳ Khâm đành từ chức giám đài để chiều lòng ái nữ.

Nam Linh Y Ẩn Cầm Bá Hổ là bằng hữu họ Phó nên cũng xách hàng lý đi theo. Phó Kỳ Khâm cười bảo :

– Lão phu đi Tứ Xuyên có chút việc riêng, chớ chưa về Giang Tây! Cầm lão đệ cứ ở nơi đây mà dự khán cho bổ công lặn lội đường xa.

Cầm Bá Hổ cười khì :

– Làm gì còn trận hay để mà xem! Tiểu đệ sẽ theo lão ca đi chơi một chuyến. Nhưng chẳng hay chư vị đi Tứ Xuyên vì việc gì mà gấp bách như thế?

Phó Kỳ Khâm cười bí ẩn :

– Rồi lão sẽ biết!

Đoàn người đông đến gần hai chục, rời Triển Sơn đi về hướng Nam. Họ sẽ vào đất Hồ Bắc rồi từ đấy mà đi sang địa phận Tứ Xuyên.

Cầm Bá Hổ rất ngưỡng mộ Dao Quang, định tìm cách bắt chuyện. Lạ thay, chàng công tử này lại đi tụt hậu về phía sau, sánh đôi với gã Tà Kiếm, chứ không song hành với ái thê hay nhạc phụ. Dao Quang lại nói cười vui vẻ mà không có nét bi ai, dù mới mất bào đệ.

Là người cương trực, Nam Linh Y Ẩn rất thất vọng về nhân phẩm của Lư Sơn Kỳ Hiệp. Lão thẳng thắn nói với Phó Kỳ Khâm :

– Phó lão ca là người tinh minh, sáng suốt, sao lại chọn rể có nhân cách tầm thường như vậy?

Phó Kỳ Khâm phá lên cười và những người kia cũng cười theo. Ngọc Đường bực bội vì phu tướng bị chê bai, quay sang dấm dẳng nói :

– Mạc Sương! Đã đến lúc các hạ để lộ mặt thật rồi đấy!

Quý Dao sợ hãi vâng dạ rồi kỳ sạch lớp thuốc hóa trang. Gã ngượng ngùng vòng tay :

– Tại hạ là Mạc Sương, xin bái kiến Cầm lão tiên bối!

Nam Linh Y Ẩn tròn mắt ngơ ngác :

– Thế này là thế nào? Hiên Viên đại công tử đâu?

Thần Bút Lực Sĩ ngựa miêng đáp ngay :

– Y chết rồi! Và hồn phách y đang ngồi sau lưng lão đấy!

Đường vào Thục gian nan hiểm trở nên gần hai tháng sau đoàn người ngựa mới đến đất Lạc Sơn.

Chẳng chút chậm trễ, họ ăn uống qua loa, mua dụng cụ đào bới, lều vải và dây chèo rồi lên thẳng sườn núi Khiêu Vân. Tin tức về những trận động đất nhẹ trong thời gian gần đây đã khiến lòng người nặng trĩu.

Trước đấy, Dao Quang đã chỉ dẫn rất rõ vị trí những lỗ thông sáng của hang thạch nhũ, nhờ vậy giờ đây người thân của chàng tìm ra không khó. Tổng cộng có tám khe hở, bảy ở hang lớn và một trên đỉnh thạch thất, nơi đặt thi thể Dao Quang.

Phó Kỳ Khâm quyết định phá rộng một lỗ ở trần hang lớn, cho người xuống, vào phòng đá đưa xác Dao Quang lên.

Trần hang dày đến hơn hai trượng, kết cấu bằng đá vôi rất cứng rắn, nên công việc đào bới cực kỳ gian khổ. Do vậy, đến chiều mà bọn Thần Bút Lực Sĩ mới đào được một đoạn gần trượng.

Lều vải căng lên, họ sẽ nghỉ ngơi tại chỗ, chờ đến sáng mai tiếp tục công việc. Đêm ấy chẳng ai ngủ được vì mặt đất đang run rẩy dưới lưng. Hai mỹ nhân ôm nhau thổn thức, lo lắng cho phu quân. Nếu hang thạch nhũ sụp xuống, đè nát xác Dao Quang, thì họ sẽ mãi mãi là góa phụ.

Mờ sáng, mọi người trôi dạt với gương mặt hốc hác. Ăn điểm tâm xong, Sư Mệnh Thần lên tiếng :

– Theo thiên ý của lão phu thì trần hang có thể sụp xuống bất kỳ lúc nào. Vì vậy, lão phu đề nghị chúng ta rời khỏi khu vực nguy hiểm, chỉ để lại một tổ đào bới. Và những người này cũng phải được buộc vào dây chảo để đảm bảo sinh mệnh khi có sự cố.

Ý kiến này được tán thành trong nỗi ưu tư nặng nề.

Thần Bút Lực Sĩ nghiêm giọng :

– Lão phu đã quá già! Có chết cũng chẳng sao! Hôm nay lão phu quyết một mình đào cho xong đoạn còn lại!

Túy đạo nhân gật gù :

– Bần đạo cũng chán sống rồi! Mong Hạ lão thí chủ cho bần đạo góp sức!

Từ Giang Hán mỉm cười :

– Lão phu đã nghĩ ra một cách treo dây rất an toàn, dù ai đào cũng vậy thôi!

Lều vải được dọn dẹp, và mọi người rời xa khu vực nóc thạch động, chỉ lần lượt từng người thay phiên mà xuống chiếc giếng có đường kính độ sải tay. Đất vụn được ủa xuống lỗ, rơi vào thạch động bên dưới, còn những tảng đá lớn hơn miệng tô thì phải dùng thúng mây kéo lên.

Như vậy tổng cộng có ba người làm việc, họ được buộc vào những sợi dây thừng, và những sợi dây thừng này lại nối với đường dây chảo lớn căng qua suốt bề ngang nóc hang. Nếu đất sụp họ sẽ treo lơ lửng chứ không rơi xuống.

Tổ ba người đầu tiên là Thần Bút Lực Sĩ, Tà Kiếm, Quỷ Dao. Hạ lão xoay trần để lộ thân hình lực lưỡng cuộn cuộn bắp thịt, hiểm có ở tuổi gần tám chục. Lão cột dây bảo hiểm vào bụng rồi nhảy xuống

giếng, đào nhanh như máy.

Trên này, những người còn lại sốt ruột bất an vì những chấn động của lòng đất. Có lẽ vùng núi lửa Đằng Xung ở Vân Nam đang trở mình nên địa chấn mới đe dọa nơi này.

Thần Bút đã dồn toàn lực vào những nhát Thiết bút nên tiến độ khá nhanh. Dụng cụ đào đất bằng thép, dài bằng sải tay, một đầu nhọn, đầu kia thì dẹp như lưỡi mai này cũng được gọi là bút sắt như vũ khí của lão Hạ vậy.

Xuống càng sâu thì dưỡng khí càng ít nên người đào đất mau thấm mệt. Hạ Nguyên thần lực kinh nhân mà cũng chỉ chịu được một canh giờ, lên tiếng đòi thay phiên.

Túy đạo nhân Tôn Đức Đại mau mắn đáp ứng, tợp một hớp rượu lớn rồi nhảy xuống giếng. Dưới sự đe dọa của trận động đất, lão đạo sĩ già dồn sức làm việc, tranh thủ từng khoảng khắc.

Hai khắc sau, mặt đất bất ngờ rung chuyển dữ dội khiến mọi người tái mặt. Sư Mệnh Thần quát vang :

– Tôn trưởng lão lên mau!

Túy đạo nhân vội buông dụng cụ, níu dây búng mạnh đôi chân bay vút lên trên. Tà Kiếm, Quỷ Dao cũng đã bám chặt lấy sợi dây chằng ngay.

Họ hành động vì bản năng sinh tồn và thoát chết khi khoảng sườn núi dưới chân sứt xuống. Hàng vạn cân đất đá rơi tạo nên tiếng động kinh hồn và cát bụi bay mù mù.

Ngọc Đường đau đớn thét lên :

– Tướng công!

Nàng phục xuống mặt cỏ khóc như điên loạn, chỉ chực lao lên nhảy xuống hố sâu mù mịt kia mà chết theo chồng.

Ngọc Thiên nhào người đè chặt người chị chung thuyền, tuy nàng không khóc lớn nhưng ánh mắt ngập tràn nỗi thống khổ vô bờ.

Tính tình khác nhau nên cách biểu lộ cũng không giống. Ngọc Thiên vui vẻ lanh lợi, hay cười nhưng lại là nữ nhân có cuộc sống nội tâm sâu thẳm. Nàng yêu Dao Quang bằng mối tình nhẵn nại và niên viễn, không thể chết vì con thơ, nhưng nàng thì sẽ không thêm làm góa phụ, mà sẽ sớm sánh đôi Dao Quang xuống hoàng tuyền.

Cát bụi lắng xuống, mọi người bỗng mừng như sống lại vì tiếng hét của Túy đạo nhân :

– Thạch thất vẫn còn đứng vững!

Cả bọn ủa đến, phát hiện khe thông sáng thứ tám vẫn nguyên vẹn.

Dây chảo được thả ngay xuống lòng hang lớn đang lở ngổn đất đá. Họ hợp sức đào bới khu vực có cửa vào thạch thất và ba khắc sau đã đưa được xác Dao Quang lên mặt đất.

Thần Bút Lực Sĩ hể hả nói :

– Để lão phu trở xuống mang cả tảng ôn thạch quý báu kia về nằm cho mát lưng!

Nhưng mặt đất lại rung lên đe dọa và ý kiến này bị bác ngay. Họ vừa rời khỏi vài bước thì trần thạch thất đã sụp đổ.

Phó Kỳ Khâm quát lớn :

– Mau xuống núi!

Tà Kiếm vội bồng thi thể cứng đơ, lạnh toát và phủ đầy bụi đất của Dao Quang lao đi trước. Hai nữ nhân tất tả bám theo, miệng nở hoa mà mắt long lanh những giọt lệ hân hoan.

Đoàn người kéo về Thiên Sư đạo quán trong thành Lạc Sơn. Ngay tối hôm ấy, đạo đàn đã thiết lập xong và Phó Kỳ Khâm đứng chủ tế.

Đến cuối canh hai mà Dao Quang vẫn chưa hồi sinh, khiến mọi người vô cùng sợ hãi. Cơ thể chàng lạnh giá và trắng bệch.

Nam Linh Y ấn gãi chiếc đầu hói nghiêm trang nói :

– Phó lão ca! Năm xưa lão phu đọc qua một quyển cổ thư trong ấy có đoạn nói về thuật hồi dương. Chúng ta phải tìm một nàng trinh nữ, người này sẽ cắt tay nhỏ bảy giọt máu vào miệng Dao Quang rồi dùng thân thể ấp ủ, truyền dương khí. Nhưng ở chốn này thì tìm đâu ra một cô gái có đủ can đảm để ôm ấp một tử thi?

Phó giáo chủ cau mày :

– Lão đệ có chắc là thành công hay không?

Cầm lão lắc đầu :

– Không chắc vì chưa thực hiện bao giờ! Nhưng tác giả quyển cổ thư này chính là Cát Huyền chân nhân, người đã viết quyển U Linh Quỷ Tạng mà lão ca đã kể cho lão phu nghe.

Cầm Bá Hổ là người dân tộc nên cách xưng hô hơi lủng củng.

Phó Kỳ Khâm mừng rỡ nói :

– Hay lắm! Nếu đúng thế thì lão phu sẽ thực hiện ngay!

Ông bảo Ngọc Thiên :

– Thiên nhi! Đây là trách nhiệm của ngươi đấy!

Nàng then thùng cúi đầu nhận lệnh. Cầm Bá Hổ bật thốt :

– Không được! Sao không tìm người ngoài để tránh cảnh loạn luân?

Phó Kỳ Khâm mỉm cười :

– Lão trở thành hủ nho hồi nào vậy? Nhưng thực ra thì Thiên nhi không phải là bào muội của Dao Quang! Tiểu nha đầu này là con dâu thứ hai của họ Hiên Viên đấy!

Cầm lão hiểu ra gật gù, bảo mọi người rời phòng rồi chỉ dẫn cho Ngọc Thiên những điều cần làm.

Cửa phòng được khóa chặt, bên ngoài vẫn tiếp tục cúng tế, còn bên trong phòng là một cảnh ôn nhu hiếm có.

Ngọc Thiên cắt tay nhỏ máu vào miệng Dao Quang rồi lên giường ôm lấy Dao Quang, dùng thân thể nóng bỏng của mình xua tan ám khí trong xác chàng.

Chỉ có một tình yêu to lớn mới giúp được người con gái trinh trắng này đủ dũng khí để gần gũi một xác chết lạnh lẽo đến ghê người.

Ngọc Thiên liên tiếp rung mình vì hơi lạnh, vội vận khí lưu chuyển luồng Khí Nguyên thần công rồi mới tiếp tục áp ủ người yêu.

Cuối canh ba nàng phát hiện thân thể Dao Quang đã ấm hơn, mừng rỡ hôn hít khắp gương mặt chàng, miệng khẽ gọi tên.

Ngọc Thiên nóng ruột, kề môi thổi vào miệng Dao Quang những luồng sinh khí. Nàng làm cầu may không ngờ lại có hiệu quả. Nửa khắc sau, hai cánh tay đang buông thõng của Dao Quang bỗng cất lên, xiết chặt lấy chiếc eo thon và vuốt ve tấm lưng ong mịn màng của mỹ nhân.

Ngọc Thiên hoan hỉ định hét gọi mọi người thì Dao Quang đã thì thầm :

– Khoan đã hiền muội! Đã lâu lắm rồi chúng ta không có được những khoảng khắc riêng tư, hạnh phúc như thế này!

Ngọc Thiên bật khóc, nằm áp má vào ngực Dao Quang mà thổn thức.

Hai ngày sau, đoàn người Thiên Sư giáo lên đường rời Lạc Sơn, trở lại cố quận Giang Tây. Lần này họ có thêm một xe song mã vì Dao Quang vẫn chưa hồi phục chân khí. Sau mấy tháng bị đông cứng, máu huyết lưu thông chập chập, phải có thời gian mới bình thường trở lại.

Ngọc Thiên, Ngọc Đường ở trong xe chăm sóc phu quân, luôn xoa

bóp các huyết đạo. Họ nóng lòng muốn chàng mau chóng trở lại là một bậc trượng phu dũng mãnh.

Dao Quang ngắm nhìn hai mỹ nhân kiều diễm, tự nhủ mình là người hạnh phúc nhất thế gian. Chàng đã đi lại được nhưng còn rất yếu, chưa thể ân ái, giao hoan, đành ngậm ngùi thao thức giữa mùi u hương nồng thắm.

Khi đến thành Nghi Tân ở ngã ba sông bọn Dao Quang nhận được tin của đại hội võ lâm. Đệ tử Cái bang bảo rằng Bang chủ Xà bang Hàn Xuân Chúc đã giành được ngôi vị Minh chủ võ lâm. Đây là một tin mừng, nhưng tin thứ hai lại rất xấu. Đó là việc mấy trăm cao thủ hạng nhất đã mất tích trên đường từ Triền Sơn về cố quận. Trong đó có cả Chưởng môn bốn phái Nga Mi, Võ Đang, Thanh Thành, Hoa Sơn.

Thần Thông Cái biết rõ mục đích và lộ trình của Thiên Cơ giáo chủ nên đã gửi thư báo tin và hỏi thăm tình hình của Dao Quang.

Trong bữa cơm tối ở khách điểm, mọi người bàn bạc trong nỗi lo âu. Dao Quang chỉ ăn cháo nhưng cũng có mặt, chàng bi phần nói :

– Kể chủ mưu chắc chắn là Hoan Lạc Thần Quân Tề Vĩnh Nguyệt. Chính lão đã cứu Giáo chủ Quý giáo trên lôi đài và buông lưới bắt quần hùng. Xem ra cơ trí và thủ đoạn của họ Tề còn cao cường hơn Bách Biến Ma Quân một bậc!

Sư Mệnh Thần háng giọng :

– Công tử chớ quá ưu tư! Tuy bốn phái kia đã bị vô hiệu hóa nhưng Thiếu Lâm tự và Cái bang thế mạnh người đông, chắc chắn sẽ hỗ trợ Hàn minh chủ đối phó với tà ma! Khi nào công tử hồi phục hoàn toàn rồi sẽ tính.

Túy đạo nhân cười rộ :

– Từ lão đệ nói chí phải! Cứ để bọn hòa thượng đưa lưng gánh vác một thời gian cho biết khổ. Mấy năm nay Quang nhi đã đứng mũi chịu sào, gian truân lắm rồi!

Mỗi người một ý, Phó Kỳ Khâm tổng kết lại rồi viết thư phúc đáp Thần Thông Cái.

Đêm ấy, Dao Quang giả vờ ngủ say, chờ hai nàng ngon giấc mới len lén xuống giường, ra vườn hoa ngắm trăng. Vầng trăng mười bảy cuối thu cô đơn trên bầu trời đêm đầy sao, ánh sáng của nó không sưởi ấm được cơ thể bạc nhược của Dao Quang dưới ngọn tây phong.

Chàng thở dài, chìm đắm vào dòng hồi tưởng, nhớ đến những người đã khuất như Lư Sơn Tiên Ông, Dũng Kiệt, Tuấn Dương.

Công lực mất hết nên chàng không phát hiện một bóng đen đã xuất hiện sau lưng mình. Dao Quang chỉ kịp nghe được một mùi thơm son phấn là đã mê man.

Gần sáng, Quỷ Dao đi tuần, phát hiện chủ nhân đang nằm trên mặt cỏ, vội hô hoán lên. Cả nhà hốt hải đổ xô ra. Nam Linh Y Ẩn thăm mạch, biết Dao Quang bị điểm huyết, liền giải tởa.

Chàng tỉnh dậy, ngơ ngác, không biết phải trả lời thế nào trước những câu tra tấn, chỉ nói rằng không hay biết.

Nhưng khi được hai mỹ nhân dìu về đến phòng, Dao Quang đã đoán ra lai lịch kẻ lạ. Tuy nhiên, chàng không thể nói ra được. Mùi nước hoa kia là của một người quen, một nữ nhân mà chàng từng say đắm. Hồ thẹn vì những hoài niệm xa xưa, chàng quay sang ôm lấy Ngọc Đường.

Thời cổ, đàn bà Trung Hoa đã biết cách giữ gìn nhan sắc. Trong nhà quyền quý, khi sanh con, người mẹ không cho con bú mà lại nhờ đến nhũ mẫu. Ngọc Đường sinh đôi, chắc chắn không đủ sữa. Nàng lại thâm ghen với Ngọc Thiên nên đã giao cả hai đứa bé cho hai bà vú khỏe mạnh. Do vậy, đôi nhũ phong của Ngọc Đường vẫn còn rất đẹp và nảy nở.

Dao Quang chỉ vuốt ve vì thói quen, không ngờ lửa dục trong lòng lại bốc lên. Đột nhiên, chàng mừng tượng nhớ ra rằng mình đã trải qua một trận mây mưa trong trạng thái mê muội. Ký ức mỗi lúc một sáng sủa hơn. Dao Quang vô cùng bối rối.

Trời sáng hẳn, đoàn người dùng điểm tâm rồi khởi hành. Đò ngang đưa họ sang bờ Nam Trường Giang.

Xe song mã lọc cọc lăn bánh, những cú xóc nhẹ không làm ảnh hưởng đến cuộc tĩnh tọa hành công của Dao Quang. Chàng đã khéo léo bảo hai nàng ra ngoài cưỡi ngựa ngắm cảnh, và lợi dụng thời gian ấy mà vận khí. Những lúc đến chỗ dừng chân ăn uống, Dao Quang xuống xe với vẻ mặt nhọc uể oải.

Trưa hôm sau, họ vào thành Lô Châu, cách Nghi Tân hơn trăm dặm và xế chiều ngày hai mươi lăm, đoàn nhân mã chỉ còn cách sông Ô Giang trên đất Quý Châu vài dặm.

Sắc mặt hồng hào của Dao Quang đã khiến mọi người vui vẻ nói cười, dù cảnh rừng hai bên đường xơ xác và ảm đạm. Chỉ có Tà Kiếm, Quỷ Dao là ỉu xiu, hồ thẹn về việc để người lạ đột nhập khách điểm ở Nghi Tân. May mà Dao Quang không bị hại, bằng ngược lại thì hai gã đã tự sát chết quách cho xong.

Vì lý do ấy mà hôm nay hai gã sánh đôi đi phía sau xe song mã để bảo vệ Dao Quang. Tất nhiên họ tể nhị không ở quá gần bởi trong xe còn có hai mỹ nhân nữa.

Ngọc Đường dữ dằn như cọp, chẳng thích nghe được những lời bốn cọt, lả lơi của nàng với trượng phu. Đi chung với Tà Kiếm, Quỷ Dao là mười gã đệ tử Thiên Sư giáo. Gã thứ mười một bị điếc nặng nên được chọn làm xà ích đánh xe.

Cỗ xe này mua lại của một vị quan tuần án về hưu. Khi còn đương nhiệm, ông quan này thường phải đi thị sát các địa phương nên thùng xe rất rộng rãi để chứa vợ con. Hai chiếc ghế dài dọc thùng xe có thể gấp lên, và lúc ấy sàn xe trở thành giường bát bửu lót nệm, nâng niu bộ xương già.

Đêm qua, khi nghỉ ngơi ở một trấn nhỏ giữa đường, Dao Quang đã ân ái với hiền thê, bù đắp cho những ngày xa cách. Nhưng niềm hạnh phúc ít ỏi kia dường như chưa đủ nên chiều nay đôi mắt Ngọc Đường long lanh ướt rượt, đầy nét xuân tình.

Ngọc Thiên cười thầm, cáo từ ra ngoài ngắm cảnh hoàng hôn. Ngựa của nàng và Ngọc Đường cột ở sau Ngọc Thiên thúc ngựa lên phía trước, trò chuyện với Nam Lĩnh Y Ẩn, lão già chất phác, thẳng thắn này cũng rất mến Ngọc Thiên.

Trong xe, Ngọc Đường nũng nịu sà vào lòng phu quân, để được vuốt ve. Dao Quang ngồi tựa vách thùng xe, giang tay đón lấy thân hình mềm mại của người vợ trẻ.

Đoàn nhân mã đang bồn hành êm ả thì tai họa ập đến. Từ trên một tàn cây bên đường có bóng đen lao vút xuống cỗ xe song mã.

Thanh kiếm trong tay người bịt mặt này lập tức đâm thủng cổ gã đánh xe điếc lác, rồi đá văng xác chết xuống đường. Gã chụp lấy dây cương ghì ngựa dừng lại.

Bọn Tà Kiếm ở phía sau nên phát giác ra mọi sự cố, kinh hãi quát vang và lao lên. Nhưng từ vệ đường đã ủa ra hàng trăm tên áo đen bịt mặt.

Gã hắc y đứng trên càng xe cao giọng nạt :

– Phó Kỳ Khâm! Nếu lão không bó tay chịu trói thì trái Chấn Thiên Luân Hỏa Cầu này sẽ phá tan cỗ xe!

Mọi người rụng rời khi nhìn thấy gã áo đen đang giơ cao một vật tròn màu đỏ, to cỡ nắm tay. Nó chính là vũ khí trấn sơn của Luân Hỏa hội, uy lực kinh hồn.

Vách thùng xe sau lưng xà ích có một khung cửa nhỏ để thông gió, và cũng để người trong xe ra lệnh cho kẻ đánh xe. Gã hắc y kia chỉ cần ném trái hỏa cầu qua cửa ấy là Dao Quang và Ngọc Đường tan xác.

Đối phương đã điều nghiên rất kỹ trước khi ra tay, biết rõ Dao Quang mất công lực, còn Ngọc Đường mới sanh, cơ thể yếu đuối. Và cả việc trong xe không hề có thanh kiếm nào.

Phó Kỳ Khâm giận dữ hỏi :

– Các người là ai, và uy hiếp lão phu vì mục đích gì?

Gã hắc y cất giọng âm trầm :

– Giáo chủ đã hỏi thì tại hạ không dám giấu! Bỏn bang tên gọi Thiên Ý bang, thay trời hành đạo, thống nhất võ lâm thành một mối để mãi mãi thanh bình. Nay các phái Võ Đang, Nga Mi, Thanh Thành, Hoa Sơn đã liên minh với bỏn bang, mong Thiên Sư giáo cũng noi gương họ mà hợp tác!

Phó Kỳ Khâm cười nhạt :

– Điều kiện cụ thể ra sao?

Gã hắc y hờ hững đáp :

– Giáo chủ chỉ cần thề độc và giao lệnh phù Thiên Sư giáo cho tại hạ!

Phó lão và bọn Thần Bút nhìn nhau chưa xót, không biết phải làm thế nào. Họ đều là những cao thủ thượng thặng, chẳng xem trăm gã phục binh kia ra gì, song sinh mạng của Dao Quang và Ngọc Đường đang nằm trong tay đối phương.

Phó Kỳ Khâm phân vân, cân nhắc một hồi lâu, nghiêng răng hỏi :

– Lão phu một đời anh hùng, không ngờ hôm nay phải cúi đầu trước thủ đoạn hèn hạ của bọn cầu tặc Thiên Ý bang! Người hãy đến đây mà nhận lệnh phù!

Gã hắc y cười ngạo nghễ :

– Ta đâu phải là trẻ con mà trúng kế điệu hổ ly sơn! Lão cứ ném Thái Cực ngọc phù lại đây!

Phó Kỳ Khâm thở dài, móc mảnh ngọc tròn màu xanh, đường kính độ nửa gang tay, định ném cho đối phương.

Bất ngờ, một tiếng động rất lớn phát ra từ cỗ xe. Dao Quang đã vùng chưởng đánh văng nóc thùng xe bằng gỗ, ôm Ngọc Đường lao vút ra ngoài. Và từ trên không trung, chàng xạ liên ba đạo chỉ kinh, đan lưới chụp lấy gã áo đen.

Vô Tướng thần chỉ uy lực tuyệt luân, xuyên thủng yết hầu và ngực của nạn nhân, gã hắc y ngã lăn xuống mặt đường, và trái Chấn Thiên Lân Hỏa Cầu phát nổ.

Chủ nhân hỏa cầu bốc cháy ngùn ngụt, hại lây đến đôi ngựa và cỗ xe.

Nhưng lúc này Dao Quang đã rời xa cỗ xe, an toàn đáp xuống trước mặt Tà Kiếm, Quỷ Dao và quát vang :

– Giết!

Biến cố thần kỳ này làm nức lòng những người thân của chàng. Họ rời lưng ngựa, xông vào hàng ngũ bọn hắc y mà chém giết.

Lúc này, họ mới nhận ra sự có mặt của Miêu Diện Nhân Ma và Sách Huyết Dao. Vũ khí và võ công của họ đã khai ra danh tính chủ nhân.

Thần Bút Lực Sĩ gầm lên :

– Thì ra hai con chó săn già ác độc!

Lão vung bút thép tấn công Khuu Trường Thán, còn Túy đạo nhân thì chọn Sách Huyết Dao. Chiếc hồ lô của Tôn trưởng lão cũng là sản phẩm của Xuân Thu Bình Khí Trường đất Tô Châu, lớp ngoài cùng bằng thép còn lớp trong bằng bạc dát mỏng. Dao của Tam ác chém vào hồ lô tạo nên những tiếng kêu chát tai chứ chẳng phá hủy nổi.

Đáy bầu rượu này rộng đến hơn gang, nên khi phòng thủ rất kín đáo. Cổ bầu dài, chính là cán của vũ khí. Tóm lại, Túy đạo nhân sử dụng hồ lô như một chiếc trùy. Nhưng diệu dụng của nó nằm ở số rượu trong bầu.

Song phương đang giao đấu, Tôn trưởng lão bỗng trở đầu, chĩa miệng hồ lô về phía đối thủ, và vỗ mạnh đít bầu. Luồng chân khí hùng hậu của lão đẩy mấy cân rượu bên trong bay ra, phủ kín Sách Huyết Dao.

Rượu không giết được người, nhưng có thể làm cay mắt. Tam ác thất kinh nhảy lùi, song không thoát được đòn kế tiếp. Túy đạo nhân đâu diên khùng gì mà phun rượu ra tắm cho kẻ thù. Tôn trưởng lão ập đến như cơn lốc, thiết hồ lô hóa thành bảy bóng, giáng vào người Sách Huyết Dao.

Tam ác đạo pháp lão luyện nhưng thất cơ nên chỉ đón được sáu thức và trúng một cú như trời giáng vào tay trái, gãy xương. Lão đau đớn rú lên, nhưng vẫn cố cầm cự.

Túy đạo nhân cười khanh khách, đánh đòn. Bên kia, Thần Bút Lực

Sĩ cũng đã đập gãy những ngón tay của cây Miêu Trảo, phá hủy vũ khí thành danh của Miêu Diện Nhân Ma. Khưu Trường Thán như mãnh hổ bị bẻ răng chặt vuốt, đành gọi thủ hạ đến hỗ trợ.

Mặt trận phía sau cỗ xe đang bốc cháy cũng không kém phần ác liệt, vì có đủ mặt Thương Châu ngũ cương thi trong hàng ngũ bọn hắc y. Họ bịt kín mặt nên lúc đầu phe Dao Quang không nhận ra.

Đối thủ của anh em họ Cổ là Sư Mệnh Thần, Giáo chủ Thiên Sư giáo, Nam Linh Y Ẩn, Tà Kiếm, Quỷ Dao.

Phó Kỳ Khâm thì nhỉnh hơn Cổ lão đại một chút, nhưng bốn người còn lại thì hơi kém thế đối phương.

Mười gã đệ tử Thiên Sư giáo chính là Hộ Giá Thập Ngọc Lang, học trò chân truyền của Phó Kỳ Khâm. Bản lãnh cao cường, kiên dũng tuyệt luân. Họ cùng Ngọc Thiên tung hoành giữa đám hắc y đông đảo như cọp giữa bầy dê.

Dao Quang đứng cạnh Ngọc Đường, liên tiếp xạ những đạo Vô Tướng thần chỉ vào những kẻ xấu số dám liều lĩnh đến gần. Có chín tên đã bỏ mạng nên bọn hắc y khiếp vía vội tránh xa Dao Quang.

Nhìn Ngọc Thiên tả xung hữu đột bằng một thân pháp khinh linh và những đường kiếm ảo diệu, Ngọc Đường tự hổ thẹn tự biết mình không sánh nổi. Bao năm nay, nàng dựa thế Thiên Sư giáo nên được thiên hạ e dè, nường tay, chứ chẳng phải nhờ võ nghệ bản thân. Sau khi lâm bồn, sự mất tích của Dao Quang đã khiến nàng suy sụp, bỏ bê việc rèn luyện nên chân khí giảm sút nhiều.

Ngọc Đường ngượng ngùng bảo chàng :

– Thiếp có thể tự bảo vệ được, tướng công hãy ra giúp mọi người một tay!

Dao Quang hiểu được tâm sự ái ân, mỉm cười gật đầu. Chàng bước đến nhặt hai thanh trường kiếm dưới đất trao một thanh cho Ngọc Đường, phi thân về phía Tà Kiếm.

Chàng chém mạnh tám nhát vào lưới trảo của Cổ Ngũ, đẩy lão ta lùi lại bốn bước, rồi nói nhanh với thủ hạ :

– Người hãy quay lại âm thầm bảo vệ phu nhân.

Họ Hoắc hiểu ý đi ngay, giao trận địa lại cho chủ nhân.

Ở đây, Dao Quang hiển lộng thần oai, đánh cho lão già mang danh cương thi thất điên bát đảo.

Ngũ Âm Bạch Cốt trảo quả vô cùng lợi hại vì chiêu thức quỷ dị khôn lường và đôi bàn tay rắn như thép nguội, không sợ gươm đao.

Song trảo của họ Cổ lại tỏa ra mùi hôi hám của xác chết thối rữa khiến đối phương phải choáng váng trước cảm giác buồn nôn.

Song hôm nay, Cổ Ngũ xui xẻo nên đụng phải tay kiếm thủ số một của võ lâm. Pho Thiên Võng kiếm pháp đã bổ sung cái mà Lư Sơn kiếm pháp khiếm khuyết, đó là tính quyết liệt và độc ác Dao Quang thông minh tuyệt thế đã hòa nhập nhuần nhuyễn hai tuyệt học chính tà, đạt đến mức ý tại chiêu ngoại, tiến rất xa trên đường kiếm đạo!

Về công lực, dường như những tai nấm màu vàng nhạt dưới hang thạch nhũ đã giúp chàng tăng tiến thêm một bậc. Dao Quang ước lượng mình đã có khoảng hoa giáp tu vi tương đương với Tuấn Dương.

Ngũ Âm Bạch Cốt trảo chủ ở đánh gần. Cổ lão ngũ luôn tìm cách nhập nội để phát huy sở trường. Mười ngón tay của lão cong khoằm và ngang nhiên công phá thẳng vào lưới kiếm và sẵn sàng khóa cứng. Tiếc rằng lần nào lão cũng phải lùi ngay vì sự uy hiếp của mũi kiếm nhọn hoắt.

Dần dần, Cổ lão quái rơi vào thế hạ phong, chỉ thủ chứ không dám công. Trên người lão đã trúng đến sáu vết kiếm, tuy không sâu nhưng cũng đã làm nhụt chí anh hùng.

Đôi mắt họ Cổ ánh lên nỗi khiếp sợ hãi hùng, và dường như có chút van xin. Lão không thể mở miệng vì Dao Quang tấn công như vũ bão.

May cho Cổ lão là nhãn lực Dao Quang rất tinh tường và lòng chàng cũng rất nhân hậu. Dao Quang cảm nhận được ước muốn cầu sinh của họ Cổ. Chàng hãm đường kiếm chậm lại và hỏi :

– Lão có muốn sống không?

Cổ Ngũ mừng rỡ gật đầu. Dao Quang nói tiếp :

– Vậy thì lão hãy để ta khống chế, bắt những người kia phải đình thủ!

Nếu là người khác thì đã sợ bị lừa mà từ chối, song Cổ Ngũ lại hớn hờ buông tay. Việc này chứng tỏ lão là người cực kỳ chất phác, thực thà hiếm có trên đời.

Dao Quang thở phào nhẹ nhõm lương tâm vì đã không giết oan lão già ngốc nghếch này. Chàng ập đến chĩa mũi kiếm vào cổ họng tên tù binh tự nguyện rồi vận công quát vang :

– Ngũ cương thi mau dừng tay, nếu không ta sẽ giết Cổ Ngũ!

Tình anh em ruột thịt thiêng liêng đã khiến bốn lão cương thi kia rụng rời tay chân, nhảy lùi lại, miệng la bai bai :

– Đừng giết em ta!

Do bản chất si ngốc, hiền lành nên lão em út nhà họ Cổ rất được các anh yêu thương.

Dao Quang nắm được thóp Ngũ cương thi liền lợi dụng ngay. Chàng ra lệnh :

– Bốn lão hãy giết sạch bọn hắc y cho ta!

Họ còn đang lưỡng lự thì Cổ Ngũ thét lên :

– Ối chà! Thùng cổ ta rồi!

Thế là bốn người anh của lão vội vung trảo tấn công bọn áo đen. Bọn hắc y vốn là thủ hạ Khôi Thử hội và môn đồ Điều Sơn, võ nghệ chỉ thuộc hàng nhị lưu nên không chống nổi Ngũ Âm Bạch Cốt trảo, chết liền mấy gã.

Miêu Diện Nhân Ma và Sách Huyết Dao thấy gió đã xoay chiều vội quát bảo thủ hạ rút lui, bản thân họ cũng quay lưng đào tẩu.

Phe Dao Quang biết rõ hai lão này sắp chết vì phép Kim Châm Tỏa Mệnh nên chẳng ngăn cản làm gì, chỉ ngửa mặt cười vang.

Anh em Cương Thi xúm lại quanh Dao Quang, khom lưng vái dài. Cổ lão đại khẩn cầu :

– Mong đại hiệp buông tha cho gia đệ. Y rất hiền lành, suốt đời chưa giết một người nào!

Dao Quang đã có chủ ý, liền lạnh lùng nói :

– Chư vị phải thật thà khai báo nội tình Thiên Ý bang và thề độc sẽ trở về Thương Châu ẩn dật!

Xem ra Cổ lão đại tuy nhỏ con nhưng lanh lợi nhất bọn. Lão mau mắn đáp :

– Bẩm đại hiệp! Bang chủ Thiên Ý bang chính là Hoan Lạc Thần Quân Tề Vĩnh Nguyệt. Sau khi cứu được Giáo chủ Quỷ giáo Sầm Thu Danh, họ Tề đã cho thủ hạ dùng Vô Hương Mê Phấn ám toán các Chưởng môn và hai trăm hào kiệt. Hiện nay, lão còn thu phục được cả Giáng Ma hội. Do vậy, anh em lão phu mới đến đây...

Dao Quang ngắt lời lão :

– Vậy Hoan Lạc Thần Quân giam cầm quần hùng ở đâu?

Cổ lão nhị lúng túng đáp :

– Việc này thì lão phu không được biết!

Dao Quang cho rằng lão nói thật, hỏi sang chuyện khác :

– Vì sao hôm nay không có người của Quỷ giáo tham gia mai phục?

Cổ lão đại làm ra vẻ quan trọng :

– Bẩm đại hiệp! Đây là một bí mật mà lão phu đã dò hỏi được ở lão Sách Huyết Dao! Lão bảo rằng Giáo chủ phu nhân của Quý giáo đã thuyết phục được các Hộ giáo pháp sư đưa bộ tộc Bồ Lăng trở về Bảo Sơn. Họ không công nhận Sầm Thu Danh là Giáo chủ nữa!

Dao Quang thầm vui vì đã không ngộ nhận bản chất Phi Bình. Nàng rất xứng đáng với lòng ái mộ của chàng. Chính nàng đã đến Nghi Tân giúp chàng phục hồi công lực và để lại kỷ niệm một đêm ân ái mặn nồng.

Không còn gì để hỏi nữa. Dao Quang bảo Cổ lão đại :

– Lão hãy thay mặt Ngũ cương thi lập trọng thệ suốt đời không rời khỏi Thương Châu!

Họ Cổ giơ tay thề ngay :

– Năm anh em họ Cổ chúng tôi mà rời đất Thương Châu sẽ bị hoàng thiên đoán mệnh!

Dao Quang hài lòng thu kiếm về, vỗ vai Cổ Ngũ và thì thầm :

– Cám ơn tôn giá đã hợp tác!

Cổ Ngũ cười hì hì :

– Mẹ ta vẫn dạy rằng tiên bảo kỳ thân! Ta mà chết thì bà sẽ buồn lắm và các anh ta sẽ bị bà đuổi khỏi Cương Thi cốc! Ta là đứa con được mẫu thân yêu thương nhất đấy!

Dao Quang bật cười, sinh hảo cảm với lão. Năm anh em họ Cổ phi thân đi mất và phe Dao Quang cũng lên đường.

Thiên Sư giáo chủ cười ha hả :

– Quang nhi! May mà người phục hồi công lực một cách bất ngờ, không thì lão phu đã phải đầu hàng rồi!

Nam Linh Y ấn thắc mắc :

– Chẳng hay công tử đã uống thần dược gì mà công hiệu như vậy? Hôm trước ở Nghi Tân, lão phu chẩn bệnh và cho rằng sớm lắm cũng phải ngoài một tháng.

Dao Quang hồ thẹn nói cho qua chuyện :

– Bẩm Cẩm lão tiên bối! Có lẽ lúc bị giam cầm trong lòng núi Khiêu Văn, vẫn bồi ăn được loài nấm quý nên mới có hiện tượng này.

Cầm Bá Hổ bắt chàng phải mô tả hình dạng, màu sắc của những tai nấm ấy. Lão gật gù đắc ý :

– Loài Hoàng Hoa Thạch Bào Ngư này rất hiếm và cũng ít ai biết

công dụng của nó. Công tử quả là may mắn!

Vietkiem.com